

ning, først indført af Administrationen ved Cirkulære af 4. April 1908 (da Tiendeafsløsningsloven begyndte at virke med Hensyn til Kirkernes Overgang til Selveje), og derefter lovfæstet ved Lov om Menighedsraad af 20. Maj 1912 § 31, der bestemmer, at Kirkernes „umiddelbare Bestyrelse“ overgaar til Menighedsraadet, og at dette *kan* nedsætte et Tilsyn (Udvalg) paa 3 Medlemmer.

Lovforslaget indeholder en ny Bestemmelse, som ikke fandtes, da det i forrige Samling vedtoges af Folketinget, nemlig Bestemmelsen om, at af „Tilsynet“s tre Medlemmer skal det ene være et af Kommunalbestyrelsen indenfor dens Midte valgt Medlem. For Købstadkirkerne svarer dette til det nugældende Forhold, indført ved Anordning af 24. Oktober 1837, og den Gang med den samme Motivering, som nu kan gøres gældende: „Saa bør og, med særdeles Hensyn til den Sognebeboerne efter Lovens 2—22—64 paaliggende eventuelle Forpligtelse til at tilvejebringe det Fornødne til Kirkens Vedligeholdelse ved Ligning, een af Borgerrepræsentanterne, som de øvrige dertil udvælge, have Sæde i Byens Kirkeinspektion.“ Dette Hensyn gælder derimod i ringere Grad for de Kirker paa Landet, der efter Tiendeafsløsningsen er blevet selvejende, og til hvilke en eventuel Ligning paa Sognebeboerne maa anses som i Almindelighed udelukket og i alt Fald kun forekommende ganske undtagelsesvis, men ogsaa de Medlemmer af Udvalget, som med Henblik herpaa ikke har kunnet se egentlig Grund til, at Kommunalbestyrelsen skal repræsenteres i Kirkens Bestyrelse ogsaa for Landkommunernes Vedkommende, har dog kunnet se bort fra disse Betæneligheder og deltager i Udvalgets Indstilling, hvorefter et af Kommunalbestyrelsen valgt, til Folkekirken hørende Medlem sammen med Menighedsraadet danner Bestyrelsen og tillige skal have Sæde i Forretningsudvalget, hvor et saadant nedsættes.

Naar Lovforslaget tillige bestemmer, at hvor Beboerne af et Landdistrikt deltager i Ligningen til Købstadkirken, skal

et Medlem af Distriktets Kommunalbestyrelse tiltræde Kirkens Bestyrelse, da er dette i Overensstemmelse med, hvad der nu er gældende i enkelte Tilfælde (Min. Skr. af 3. Juni 1869 for Ringsted, Skr. af 17. April 1888 for Slagelse o. fl.), og Udvalget har derfor ment at kunne tiltræde, at den samlede Bestyrelse i saadanne Tilfælde suppleres med to Medlemmer, henholdsvis valgte af Landdistriktets Kommunalbestyrelse og af dets Menighedsraad. Efter indhentede Oplysninger fandtes sidste Aar 11 Landdistrikter (eller Landsogne), som har deres eget Menighedsraad og har deltaget i Ligning til Købstadkirken.

Det andet Hovedpunkt, hvorom Udvalget stiller Ændringsforslag, vedrører *Ligningen* paa Sognets Beboere til Kirkens Vedligeholdelse og Fornødenheder. Her følger Udvalget sig forvisset om, at der ikke, som i Lovforslaget, vil kunne opstilles en for de selvejende Kirker i Byerne og paa Landet fælles Regel, da Forholdene er ganske forskellige. For det overvejende Tal af de selvejende Kirker — de Kirker paa Landet, som efter Tiendelovene af 8. Maj 1894 og 15. Maj 1903 er overgaaet til Selveje, idet Kirketiendejeren har faaet sin Forpligtelse overfor Kirken afløst — er der til Kirken henlagt en Kapital, hvoraf Kirken skal kunne vedligeholdes og i øvrigt afholde sine Forpligtelser. Er saadan Afsløsning ikke sket, beholder Kirketiendejeren sin fulde Forpligtelse til under alle Forhold at vedligeholde Kirken og bestride dens Udgifter efter Lovgivningens Forskrifter, ganske som før Tiendens Afsløsning, og Spørgsmaalet, om Kirketiendejeren har ønsket sin Forpligtelse afløst eller ej, bør ikke i det første Tilfælde kunne foranledige en ny og i alle Sogne, hvor Kirken hidtil har været i privat Eje, ganske ukendt almindelig Paaligning paa Beboerne, selv om der for denne er fastsat et Maksimum af $\frac{1}{10}$ pCt. Udvalget har derfor udløst Lovforslagets fælles Bestemmelse om saadan Paaligning til alle Kirker i to, henholdsvis for saadanne Kirker, der er blevet selvejende ved Tiende-